

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

สื่อลามกอนาจาร เป็นหนทางหนึ่งที่มนุษย์เลือกใช้ในการกระตุ้นหรือบำบัดอารมณ์ทางเพศ เพราะอารมณ์ทางเพศเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม สื่อลามกอนาจารหากใช้อย่างไม่ถูกต้อง ก็อาจนำไปสู่การกระทำความคิดเกี่ยวกับเพศได้ เช่น การข่มขืนกระทำชำเรา หรือกระทำอนาจาร ดังนั้น หากจะควบคุมไม่ให้มีสื่อลามกอนาจารเสียเลย ก็จะกลายเป็นการจำกัดเสรีภาพในเรื่องทางเพศอันเป็นเรื่องส่วนตัวโดยแท้ แต่ถ้าไม่ควบคุมเสียเลย ปล่อยให้เผยแพร่ได้อย่างเสรีก็อาจส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมได้ โดยเฉพาะสื่อลามกอนาจารเด็กถือเป็นผลผลิตที่ได้มาจากการก่ออาชญากรรมอันเป็นการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก โดยเฉพาะเด็กซึ่งเป็นผู้แสดงซึ่งตกเป็นเหยื่อผู้ถูกระทำโดยตรง หรือแม้แต่เด็กที่เป็นผู้เสียหายจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศจากผู้บริหารสื่อดังกล่าวด้วย ทั้งปัจจุบันเทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาขึ้นตลอดเวลาทำให้การผลิตและการเข้าถึงสื่อลามกอนาจารเด็กกระทำได้ง่าย จึงส่งผลให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการคุ้มครองเด็กจากสื่อลามกและปกป้องเด็กจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ เพราะเป็นไปได้ยากที่กฎหมายจะสามารถปรับเปลี่ยนได้ทันกับเทคโนโลยีใหม่ๆ แต่ก็ไม่ควรจะมองข้ามในการแก้ไขเพื่อควบคุมไม่ให้สื่อลามกอนาจารเด็กถูกผลิต หรือมีการครอบครอง หรือเผยแพร่ได้โดยง่าย ถึงแม้จะไม่สามารถจัดการปัญหาให้หมดไปได้ แต่ควรมีกฎหมายควบคุม ยับยั้ง ขัดขวาง ลงโทษ เพื่อไม่ให้สะดวกในการกระทำความคิด

จากการศึกษาประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กของประเทศไทย พบว่ามีการกำหนดบทนิยามสื่อลามกอนาจารเด็กไว้ในมาตรา 1 (17) แต่ยังไม่ครอบคลุมสื่อประเภทที่มีผู้ที่ปรากฏในวัตถุหรือสิ่งนั้นไม่ใช่เด็กจริงเป็นเพียงเสมือนจริงเท่านั้น แม้จะสื่อให้เห็นการกระทำทางเพศก็ตาม แต่กฎหมายของประเทศไทยฉบับปัจจุบันยังไม่ถือว่าวัตถุหรือสิ่งนั้นเป็นสื่อลามกอนาจารเด็ก การมีไว้ในครอบครองซึ่งสื่อดังกล่าวจึงยังไม่เป็นความผิด เหตุเหล่านี้จึงเป็นปัญหาและอุปสรรคในการปกป้องเด็กจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศเพราะไม่อาจควบคุมสื่อประเภทดังกล่าวได้ ซึ่งสื่อประเภทนี้ส่งผลร้ายต่อเด็กได้เช่นเดียวกับสื่อที่มีเด็กจริงปรากฏในสื่อ นั้น และจากการศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายระหว่างประเทศแล้ว พบว่า ได้มีการออกอนุสัญญาหลายฉบับ ได้แก่

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เรื่องการค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็ก และสื่อลามกที่เกี่ยวข้องกับเด็ก อนุสัญญาว่าด้วยอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ และอนุสัญญาว่าด้วยการปกป้องเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศและการล่วงละเมิดทางเพศ อนุสัญญาบูคาเปสต์ ซึ่งอนุสัญญาในแต่ละฉบับได้อธิบายนิยามของสื่อลามกอนาจารเด็กไว้ โดยให้รวมถึงสื่อลามกเด็กเสมือนที่เกิดจากการสร้างขึ้นโดยคอมพิวเตอร์ หรือการพรรณนาให้เห็นออกมาเป็นภาพเด็กที่ดูเหมือนจริง ซึ่งมุ่งประสงค์ทางเพศเป็นสำคัญ

ในส่วนของสหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักรนั้น ได้ออกกฎหมายโดยกำหนดนิยามของสื่อลามกเด็กให้รวมถึงสื่อลามกเด็กเสมือนจริงด้วย เนื่องจากสื่อลามกอนาจารเด็กเป็นส่วนหนึ่งของการทำร้ายเด็ก ดังนั้น การกำหนดชนิดของสื่อที่จะควบคุมให้ชัดเจนและครอบคลุม จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยกฎหมายที่สามารถบังคับใช้เพื่อจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน และให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศ เพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองเด็กจากสื่อลามกและปกป้องเด็กไม่ให้ถูกล่วงละเมิดทางเพศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษากฎหมายของประเทศไทยในกรณีบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปี ทำการผลิตสื่อลามกอนาจารอันได้มาจากความยินยอมของเด็กด้วยกันนั่นเอง เพื่อใช้เป็นการส่วนตัว มิใช่การเผยแพร่หรือหาประโยชน์แต่อย่างใด และการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเด็กด้วยกันเอง ซึ่งมีอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปี โดยได้รับความยินยอมจากเด็กแล้วไม่เป็นการผิดตามมาตรา 277 แห่งประมวลกฎหมายอาญา แต่ตามมาตรา 287/1 หากครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปี ที่อาจได้มาจากการกระทำชำเราระหว่างเด็กด้วยกันดังกล่าว กลับมีความผิดต้องได้รับโทษ ซึ่งเท่ากับว่าการได้รับความยินยอมจากเด็กสามารถเป็นเหตุให้การกระทำนั้นไม่มีความผิดฐานกระทำชำเรา ซึ่งเป็นความผิดร้ายแรงได้ แต่ไม่อาจเป็นเหตุให้การกระทำนั้นไม่มีความผิดฐานครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กตามมาตรา 287/1 เมื่อพิจารณาตามกฎหมายของสหราชอาณาจักร และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีพบว่า ได้มีบทบัญญัติยกเว้นความผิดในลักษณะดังกล่าวต่อสื่อลามกอนาจารของเยาวชน แต่ภายใต้เงื่อนไขว่ามีไว้เพื่อเป็นการส่วนตัว มิใช่การเผยแพร่หรือหาประโยชน์กฎหมายของประเทศไทยจึงควรบัญญัติข้อยกเว้นดังกล่าวเพื่อความเหมาะสมในการลงโทษตามความร้ายแรงของความผิด เมื่อการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเด็กด้วยกันเองซึ่งมีอายุเกินสิบห้าปีถึงสิบแปดปี โดยได้รับความยินยอมจากเด็กแล้วไม่เป็นการผิดตามมาตรา 277 เพราะฉะนั้นเมื่อเด็กด้วยกันต่างยินยอมให้ผลิตสื่อดังกล่าวและครอบครองไว้เพื่อใช้เป็นการส่วนตัว มิได้ทำการเผยแพร่หรือหาประโยชน์อื่นใด จึงควรยกเว้นความผิดทั้งสองมาตราให้มีความสอดคล้องกัน

ในสหรัฐอเมริกาได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดที่เกี่ยวข้องกับสื่อลามกอนาจารเด็กที่มีการกล่าวถึงข้อต่อสู้ของจำเลยซึ่งเป็นที่เข้าใจได้ว่าการที่สื่อลามกอนาจารเด็กอยู่ในความครอบครองของเจ้าหน้าที่ที่ทำหน้าที่ตามกฎหมาย ได้รับยกเว้นให้ไม่เป็นการผิดในสหราชอาณาจักรและสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีมีการกำหนดข้อยกเว้นความผิดสำหรับการครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการอันชอบด้วยกฎหมายหรือปฏิบัติตามวิชาชีพ ส่วนในประเทศไทยนั้นมีเพียงบทบัญญัติในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งได้กำหนดให้บทบัญญัติที่กำหนดความผิดอาญาเกี่ยวกับการครอบครองข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามกอนาจารที่เกี่ยวข้องกับเด็กหรือเยาวชนนั้น ไม่ให้นำมาใช้บังคับกับการกระทำของพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎหมายอื่น แต่ยังไม่อาจบังคับได้กับสื่อลามกอนาจารในรูปแบบอื่น ๆ อีกทั้งยังสอดคล้องกับบทบัญญัติในร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามสิ่งชั่วร้ายผิดกฎหมายอันตรา พ.ศ....ซึ่งได้กำหนดให้บทบัญญัติที่กำหนดความผิดอาญาเกี่ยวกับการมีไว้ในครอบครองซึ่งสิ่งชั่วร้ายผิดกฎหมายอันตรา โดยมีเด็กหรือมีลักษณะที่ทำให้เข้าใจได้ว่ามีเด็กเป็นตัวแสดงปรากฏอยู่ในสิ่งชั่วร้ายผิดกฎหมายอันตราในลักษณะที่เป็นผู้กระทำความผิดหรือถูกกระทำความผิดตามกรณีต่าง ๆ นั้น ไม่ให้นำมาใช้บังคับใช้กับการกระทำที่เป็นไปเพื่อการศึกษาการแพทย์หรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์รวมถึงการกระทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการไม่ถือว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย ดังนั้น กฎหมายของประเทศไทยจึงควรกำหนดให้ชัดเจนว่าบทบัญญัติที่กำหนดความผิดอาญาแก่การครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กนั้น ไม่ให้นำมาใช้บังคับกับเจ้าหน้าที่ที่ครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กเพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินคดี

กล่าวโดยสรุปแล้วกฎหมายของประเทศไทยนั้นถือได้ว่ายังไม่ครอบคลุมเพียงพอกับความเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีและสังคมปัจจุบัน ปัญหาสื่อลามกอนาจารเด็กจึงยังไม่สามารถแก้ไขได้ ทำให้เป็นปัญหาและอุปสรรคในการคุ้มครองเด็กจากสื่อลามกและไม่อาจปกป้องเด็กจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ตามเป้าประสงค์ เนื่องจากไม่มีบทกฎหมายที่รองรับปัญหาดังกล่าว ดังนั้น จึงต้องนำมาตรฐานระหว่างประเทศและกฎหมายต่างประเทศมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายของประเทศไทยให้เหมาะสมกับความเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมปัจจุบัน และสอดคล้องเป็นไปในแนวทางเดียวกันกับกฎหมายในระดับสากล

5.2 ข้อเสนอแนะ

กฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็ก ซึ่งในแต่ละประเทศได้บังคับใช้นั้น หากในแต่ละประเทศมีกฎหมายที่เหมือนกันในระดับสากล ย่อมนับได้ว่าเป็นกฎหมายที่มีความ

ศักดิ์สิทธิ์และมีการบังคับใช้ในระดับสากลจะเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการที่จะจัดการปัญหาสื่อลามกอนาจารเด็ก เพราะว่ามีกฎหมายที่สอดคล้องรองรับไปในแนวเดียวกัน ประเทศไทยจึงจำเป็นต้องนำมาตราฐานระหว่างประเทศและกฎหมายต่างประเทศมาใช้เป็นแนวทางเพื่อจัดการปัญหาสื่อลามกอนาจารเด็กในประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กแห่งประมวลกฎหมายอาญา ดังนี้

1. ควรกำหนดบทนิยามของสื่อลามกอนาจารเด็กให้ครอบคลุมถึงสื่อลามกเด็กเสมือนจริงในทุกรูปแบบ โดยการนำแนวทางของมาตรการระหว่างประเทศตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กพิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เรื่องการค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็ก และสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก อนุสัญญาว่าด้วยอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ และอนุสัญญาว่าด้วยการปกป้องเด็กจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศและการล่วงละเมิดทางเพศ อนุสัญญาบูดาเปสต์และมาตรการทางกฎหมายต่างประเทศมาประกอบกับบทบัญญัติของกฎหมายไทย เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารเด็กเป็นไปอย่างถูกต้องและตรงตามวัตถุประสงค์แห่งบทบัญญัติกฎหมายและสอดคล้องกับมาตรการทางกฎหมายในระดับสากล ดังนั้น ควรจะมีการเพิ่มเติมบทนิยามสื่อลามกอนาจารเด็ก ตามมาตรา 1 (17) ความว่า

“มาตรา 1 (17) “สื่อลามกอนาจารเด็ก” หมายความว่า วัตถุหรือสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำทางเพศของเด็กหรือกับเด็กซึ่งมีอายุไม่เกินสิบแปดปี โดยรูป เรื่อง หรือลักษณะสามารถสื่อไปในทางลามกอนาจาร ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือรูปแบบอื่นใดในลักษณะทำนองเดียวกัน และให้หมายความรวมถึงวัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ ข้างต้นที่จัดเก็บในระบบคอมพิวเตอร์หรือในอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่นที่สามารถแสดงผลให้เข้าใจความหมายได้ *ไม่ว่าเด็กที่ปรากฏในสื่อดังกล่าวจะเป็นเด็กจริงหรือเป็นเด็กที่ถูกสร้างขึ้น ด้วยวิธีการใด ๆ ก็ตาม*”

2. ควรให้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กเพิ่มเติมในมาตรา 287/1 เพื่อให้เกิดความชัดเจนสมบูรณ์ โดยเพิ่มเติมวรรคสาม วรรคสี่ ในมาตรา 287 / 1 ให้เป็นข้อยกเว้นความผิด โดยมีเนื้อหาดังนี้

มาตรา 287/1 ผู้ใดครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กเพื่อแสวงหาประโยชน์ในทางเพศสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งส่งต่อซึ่งสื่อลามกอนาจารเด็กแก่ผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับแก่การกระทำโดยเด็กอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปี ซึ่งได้ทำการผลิตสื่อลามกอนาจารอันได้มาจากความยินยอมของเด็กด้วยกันนั่นเอง ภายใต้เงื่อนไขว่ามีไว้เพื่อใช้ในการส่วนตัว มิใช่การเผยแพร่หรือหาประโยชน์อย่างอื่น

บทบัญญัติในมาตรานี้มิให้นำมาใช้บังคับแก่การกระทำของบุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายหรือวิชาชีพอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

ตารางที่ 5.1 เปรียบเทียบประมวลกฎหมายอาญา (บทบัญญัติเดิม) กับประมวลกฎหมายอาญา (บทบัญญัติแก้ไข)

มาตราที่แก้ไข	ประมวลกฎหมายอาญา (บทบัญญัติเดิม)	ประมวลกฎหมายอาญา (บทบัญญัติแก้ไข)	เหตุผลการแก้ไข
1 (17)	“สื่อลามกอนาจารเด็ก” หมายความว่า วัตถุหรือสิ่ง que แสดงให้รู้หรือเห็นถึงการกระทำทางเพศของเด็กหรือกับเด็กซึ่งมีอายุไม่เกินสิบแปดปี โดยรูป เรื่อง หรือลักษณะสามารถสื่อไปในทางลามกอนาจารไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือรูปแบบอื่นใดในลักษณะ	“สื่อลามกอนาจารเด็ก” หมายความว่า วัตถุหรือสิ่ง que แสดงให้รู้หรือเห็นถึงการกระทำทางเพศของเด็กหรือกับเด็กซึ่งมีอายุไม่เกินสิบแปดปี โดยรูป เรื่อง หรือลักษณะสามารถสื่อไปในทางลามกอนาจารไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือรูปแบบอื่นใดในลักษณะ	เพื่อให้บทนิยามสื่อลามกอนาจารเด็ก ครอบคลุมและสามารถบังคับใช้ได้กับผู้ที่มีไว้ในครอบครอง ซึ่งสื่อลามกอนาจารที่เป็นภาพการ์ตูนเด็กหรือภาพเคลื่อนไหวเด็กเสมือนจริงเพื่ออุดช่องว่างของกฎหมายเดิมให้สามารถบรรลุมวัตถุประสงค์ในการควบคุมสื่อดังกล่าว เพื่อคุ้มครองและปกป้องเด็กจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

มาตราที่ แก้ไข	ประมวลกฎหมายอาญา (บทบัญญัติเดิม)	ประมวลกฎหมายอาญา (บทบัญญัติแก้ไข)	เหตุผลการแก้ไข
1 (17)	ทำนองเดียวกันและให้ หมายความรวมถึงวัตถุ หรือสิ่งต่าง ๆ ข้างต้นที่ จัดเก็บในระบบ คอมพิวเตอร์ หรือใน อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ อื่นที่สามารถแสดงผล ให้เข้าใจความหมายได้	ทำนองเดียวกันและให้ หมายความรวมถึงวัตถุ หรือสิ่งต่าง ๆ ข้างต้นที่ จัดเก็บในระบบ คอมพิวเตอร์ หรือใน อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ อื่นที่สามารถแสดงผล ให้เข้าใจความหมายได้ <u>ไม่ว่าเด็กที่ปรากฏในสื่อ ดังกล่าวจะเป็นเด็กจริง หรือเป็นเด็กที่ถูกสร้าง ขึ้น ด้วยวิธีการใด ๆ ก็ตาม</u>	
287/1	ผู้ใดครอบครองสื่อ ลามกอนาจารเด็กเพื่อ แสวงหาประโยชน์ ในทางเพศสำหรับ ตนเองหรือผู้อื่น ต้อง ระวางโทษจำคุกไม่เกิน ห้าปี หรือปรับไม่เกิน หนึ่งแสนบาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ ถ้าผู้กระทำความผิดตาม วรรคหนึ่งส่งต่อซึ่งสื่อ ลามกอนาจารเด็กแก่ ผู้อื่น ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือ	ผู้ใดครอบครองสื่อ ลามกอนาจารเด็กเพื่อ แสวงหาประโยชน์ ในทางเพศสำหรับ ตนเองหรือผู้อื่น ต้อง ระวางโทษจำคุกไม่เกิน ห้าปี หรือปรับไม่เกิน หนึ่งแสนบาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ ถ้าผู้กระทำความผิด ตามวรรคหนึ่งส่งต่อซึ่ง สื่อลามกอนาจารเด็กแก่ ผู้อื่น ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือ	

มาตราที่ แก้ไข	ประมวลกฎหมายอาญา (บทบัญญัติเดิม)	ประมวลกฎหมายอาญา (บทบัญญัติแก้ไข)	เหตุผลการแก้ไข
287/1	ปรับไม่เกินหนึ่งแสนสี่ หมื่นบาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ	ปรับไม่เกินหนึ่งแสน สี่หมื่นบาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ เพิ่มเติมวรรคสาม *ความในวรรคหนึ่ง มิให้นำมาใช้บังคับแก่การ กระทำโดยเด็กอายุเกิน สิบห้าปี แต่ไม่เกิน สิบแปดปี ซึ่งได้ทำการ ผลิตสื่อลามกอนาจารอัน ได้มาจากความยินยอม ของเด็กด้วยกันนั่นเอง ภายใต้เงื่อนไขว่ามีไว้เพื่อ ใช้เป็นการส่วนตัวมิใช่ การเผยแพร่หรือหา ประโยชน์อย่างอื่น	*เพื่อความเหมาะสมและ สอดคล้องกันในการลงโทษ ตามความร้ายแรงของ ความผิด <u>ข้อสังเกตของผู้ศึกษา</u> เนื่องจาก มาตรา 277 บัญญัติ ว่า “ผู้ใดกระทำชำเราเด็กอายุ ยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยา หรือสามีของตน โดยเด็กนั้น จะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้อง ระวางโทษ...” ดังนั้น หากผู้ใดกระทำชำเรา เด็กอายุเกินสิบห้าปีโดยเด็ก นั้นยินยอมย่อมไม่เป็น ความผิดฐานกระทำเราเด็ก ตามมาตรา 277 ส่วนมาตรา 287/1 ผู้ใด ครอบครองสื่อลามกอนาจาร เด็กเพื่อแสวงหาประโยชน์ ในทางเพศสำหรับตนเอง หรือผู้อื่นต้องระวางโทษ...” จากบทบัญญัตินี้ดังกล่าว แสดงว่าการมีเพศสัมพันธ์ ระหว่างเด็กด้วยกันเองซึ่งมี อายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบ แปดปี โดยได้รับความยินยอม

มาตราที่ แก้ไข	ประมวลกฎหมายอาญา (บทบัญญัติเดิม)	ประมวลกฎหมายอาญา (บทบัญญัติแก้ไข)	เหตุผลการแก้ไข
287/1			<p>จากเด็กแล้วไม่เป็นความผิดตามมาตรา 277 แห่งประมวลกฎหมายอาญา แต่ตามมาตรา 287/1 หากครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กที่มีอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่เกินสิบแปดปี แม้ได้มาจากการกระทำของเรา ระหว่างเด็กด้วยกันดังกล่าว ซึ่งเป็นสื่อที่ผลิตโดยเด็กเอง เพื่อใช้เป็นการส่วนตัว และได้รับความยินยอมจากเด็กที่ปรากฏในสื่อ นั้น กลับมีความผิดต้องได้รับโทษ ซึ่งเท่ากับว่าการได้รับความยินยอมจากเด็กสามารถเป็นเหตุให้การกระทำนั้นไม่เป็นความผิดฐานกระทำของเรา ซึ่งเป็นความผิดร้ายแรงได้ แต่ไม่อาจเป็นเหตุให้การกระทำนั้นไม่เป็นความผิดฐานครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กตามมาตรา 287/1 จึงสมควรมีบทบัญญัติยกเว้นความผิดตามมาตรา 287/1 ด้วย เพื่อความสอดคล้องกันของทั้งสองมาตราดังกล่าว</p>

มาตราที่ แก้ไข	ประมวลกฎหมายอาญา (บทบัญญัติเดิม)	ประมวลกฎหมายอาญา (บทบัญญัติแก้ไข)	เหตุผลการแก้ไข
287/1		<p><u>เพิ่มเติมวรรคดี</u></p> <p><u>**บทบัญญัติในมาตรานี้มิให้นำมาใช้บังคับแก่การกระทำของบุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายหรือวิชาชีพอย่างถูกต้องตามกฎหมาย</u></p>	<p><u>**เพื่อคุ้มครองเจ้าหน้าที่ที่ครอบครองสื่อลามกอนาจารเด็กเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด</u></p>